

faa et Beløb, som han neppe i ret mange Tilfælde faar anvendt paa hensigtsmæssigst Maade. Jeg vil atter anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og haaber, at det maa blive gennemført som et Resultat af indeværende Samlings Arbejde.

H. N. Hansen: Nærværende Lovforslag er, som den højtærede Minister meddelte os, udarbejdet under Overledelse af Ministeriet efter Samraad med Arbejderforsikringsraadet, for hvilket jeg er Formand, og saa efter Samraad med Mænd, repræsenterende det danske Landbrug. Jeg ønsker at nævne disse 10 Mænds Navne, dels fordi vi i og for sig kende flere af dem, dels fordi de virkelig have Fortjeneste af det grundlæggende Arbejde, her er gjort, og for saa vidt det ogsaa giver det høje Ting en Garanti for, at der i dette Tilfælde er truffet det rette. Disse Mænd vare: Kammerherre Beck til Engelholm, Lærer A. Christensen, Gaardejer M. S. Holm, Forpagter Høffding, Husejer Niels Mortensen, Bankdirektør J. Nielsen, Kammerherre Knud Sehested, Gaardejer P. Svendsen, Husmand N. P. Tange og Baron Wedell-Neergaard. Det Arbejde, der blev gjort, og som skete under fuldt Samarbejde med Ministeriet, har Ministeriet dernæst selv bearbejdet og behandlet yderligere, og jeg takker den højtærede Minister for den fyldige og gode Maade, hvorpaa han har forelagt Sagen, der, som de Herrer ville kunne forstaa, i højeste Grad har min Sympati.

Jeg skal kun nævne et Punkt, hvor det forekommer mig, at Ministeriet ikke har truffet det rette. Ikke fordi jeg paa dette Punkt nu vil foreslaa en Forandring, men fordi jeg frygter for, at det i Fremtiden vil vise sig, at man burde have gaaet den Vej, som en Del af os, der have haft med Sagen at gøre, havde ønsket, at man skulde have fulgt. Det drejer sig om, hvorledes Sagen skal behandles i det Tilfælde, hvor en Arbejdsgiver ikke har faaet tegnet Forsikring for sine Arbejdere. Efter Loven er Stillingen den: Han er pligtig — det er jo rigtigt — til at have tegnet Forsikring; han har ikke gjort det, og saa skal han selv udrede Erstatningen, foruden at han skal betale Bøder. Og nu hørte vi nok det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) udtale, at han troede, at de allerfleste tegnede Forsikring, at det vilde blive meget faa, der ikke gjorde det. Ja, jeg vil haabe, at det maa blive saa, men jeg frygter for, at der vil være en stor Risiko at løbe der, en Risiko, som bl. a.

kan komme frem ved Køb af Ejendom. En Mand faar købt en Ejendom, men har endnu ikke faaet tegnet Forsikring for sine Arbejdere. Saa sker Ulykken, og saa har Manden ikke forsikret, og det vil, jo længere vi gaa ned med Værdien af de Ejendomme, som vi lægge denne Forpligtelse paa, blive desto føleligere. Det er det, der gør mig noget ænstelig for at gaa saa langt ned, som Folketinget er gaaet, nemlig til 6,000 Kroners Ejendomsskyld. En saadan Mand kan uforvarende sidde og ikke have forsøgt eller ikke faaet tegnet Forsikring i Tide. Han siger maaske ligesom adskillige andre: Vi have kun faa Arbejdere, og der sker vel ingen Ulykker med dem! Og saa naa de ikke at faa Forsikring tegnet eller undlader at gøre det. Følgen bliver da den, at en saadan Mand, hvis en af hans maaske endda for kort Tid antagne Arbejdere omkommer, maa rykke ud med 2,500 Kr. til Enken; og hvis en saadan Arbejder kommer til at lide total Invaliditet, maa han ud med 3,600 Kr. Dette er jo et alvorligt Forhold. Nu er det rigtigt, at vi i Industrien have haft meget faa af disse Tilfælde; men jeg frygter for, at i Landbruget, hvor Arbejdsgivernes Antal er langt større, og hvor Arbejdet er af en anden Beskaffenhed, vil der komme flere. Det havde man fra nogle Sider, som forud arbejdede paa denne Sag, søgt at løse paa den Maade, at vi sagde: Det er rigtigt, Arbejdsgiverne ere dem, der skulle bære Byrderne, men da de komme til at bære denne Byrde gennem Foreninger, paalægge vi disse den Forpligtelse, at de, selv om Arbejdsgiveren ikke i Tide faar tegnet Forsikring og der sker Ulykker for hans Arbejdere, da skulle udrede Byrden, altsaa Erstatning til vedkommende, mod selvfølgelig at have Regres til Arbejdsgiveren for de Præmier, han burde have betalt. Og saa fastslog man tillige Bøder for den Arbejdsgiver, der ikke havde tegnet Forsikring. Derved kommer der det rimelige Forhold ind, at man siger: Den Mand kommer til at betale efter Domstolenes Kendelse 2—3—4—500 Kr. i Bøde, akt efter som hans Forsømmelse er større eller mindre, saavel som Præmier, han skulde have betalt. Derved er der naaet det store, at saa er vedkommende Arbejder forsikret, hvad enten Arbejdsgiveren har forsømt at betale Præmie eller ej. Derimod staa vi nu overfor de Tilfælde, som have voldet Arbejderforsikringsraadet meget Besvær, at en Arbejder, fordi hans Arbejdsgiver ikke har tegnet Forsikring, intet faar.